

## Wyrok

Sądu Najwyższego

z dnia 13 sierpnia 1993 r.

**WR 107/93**

"Posiadaniem" broni palnej lub amunicji w rozumieniu art. 286 k.k. jest każde władanie nimi, jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność.

Przestępstwo przewidziane w art. 286 k.k. we wskazanej wyżej postaci jest przestępstwem trwałym, polegającym na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się z chwilą wejścia w "posiadanie" broni palnej lub amunicji bez wymaganego zezwolenia, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia.

*OSNKW 1993/11-12/74*

Dz.U.1969.13.94: art. 4; art. 286

### Skład orzekający

Przewodniczący: sędzia płk J. Medyk (sprawozdawca).

Sędziowie: ppłk M. Buliński, płk S. Przyjemski.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: mjr J. Cieplowski.

### Sentencja

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 1993 r. na rozprawie sprawy Andrzeja R., wobec którego postępowanie karne o czyn określony w art. 286 k.k. zostało umorzone na podstawie art. 11 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 26 § 1 k.k., z powodu rewizji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 16 czerwca 1993 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy z tym zastrzeżeniem, że w opisie czynu określił okres posiadania broni bez zezwolenia przez oskarżonego od października 1992 r. do dnia 19 stycznia 1993 r.

### Uzasadnienie faktyczne

Powołanym na wstępie wyrokiem Wojskowy Sąd Garnizonowy w L. postępowanie karne przeciwko Andrzejowi R. - o czyn polegający na tym, że: w nie ustalonym dniu miesiąca października 1992 r. posiadał bez wymaganego zezwolenia i przechowywał broń palną pistolet P-64 Nr RK 06157, otrzymaną od Bronisława K. - umorzył na podstawie art. 26 § 1 k.k. w zw. z art. 11 pkt 2 k.p.k.

Wyrok ten zaskarżony został rewizją prokuratora na niekorzyść oskarżonego, w której zawarty zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę orzeczenia przez mylne uznanie, że oskarżony "utracił władztwo nad posiadaną bronią bezpośrednio po jej przyjęciu na przechowanie i w konsekwencji umorzenie postępowania karnego wobec stwierdzenia, że społeczne niebezpieczeństwo tego czynu jest znikome" (cyt. z rewizji).

Na tej podstawie prokurator w rewizji domaga się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

### Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rewizji trafnie kwestionuje okres nielegalnego posiadania broni przez oskarżonego. W pozostałym zakresie, głównie zaś co do merytorycznego rozstrzygnięcia, niezasadnie kwestionuje się umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 26 § 1 k.k. w zw. z art. 11 pkt 2 k.p.k.

Z poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych wynika, że sąd orzekający błędnie wywiódł w zaskarżonym wyroku, jakoby oskarżony tylko "w nie ustalonym dniu miesiąca października 1992 r." posiadał i przechowywał broń bez wymaganego zezwolenia, podczas gdy z akt sprawy wynika, iż w dniu 19 stycznia 1993 r. wspomnianą broń palną zabrali funkcjonariusze policji.

Dla oceny okresu nielegalnego posiadania broni przez oskarżonego nie było istotne, że po przyjęciu przezeń broni od innej osoby schował ją na strychu i następnie nie interesował się nią. Bez znaczenia był także fakt, że matka oskarżonego po znalezieniu tej broni usiłowała ją rozbić siekierą, po czym przeniosła ją w inne miejsce i zakopała.

Okoliczności te nie przekreślały władztwa oskarżonego nad bronią, gdyż przez cały wspomniany okres towarzyszył mu zamiar jej zatrzymania.

"Posiadaniem bez wymaganego zezwolenia broni palnej lub amunicji", w rozumieniu art. 286 k.k., jest każde władanie nimi, bez względu na to, czy sprawca ma je przy sobie lub u siebie (np. w swoim lub cudzym mieszkaniu, gospodarstwie itp.), jeśli towarzyszy mu taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność.

"Posiadanie" w powyższym rozumieniu jest zatem przestępstwem trwałym, polegającym na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego. Zaczyna się on z chwilą wejścia w "posiadanie", a kończy z momentem przerwania tego stanu w wyniku przekazania broni lub amunicji organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji, bądź w wyniku nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia.

Z powyższego wynika, że sąd pierwszej instancji błędnie wywiódł w zaskarżonym wyroku, jakoby oskarżony "posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną" jedynie do czasu schowania jej na strychu. Należało zatem w tej części uznać rację rewizji i dokonać stosownej korekty opisu czynu.

Nie oznacza to jeszcze tego, że żądanie rewizji dotyczące uchylecia zaskarżonego wyroku i wywodzące o niesłuszności umorzenia postępowania karnego z przyczyn przewidzianych w art. 26 § 1 k.k. w zw. z art. 11 pkt 2 k.p.k. było zasadne.

Poza argumentem sprowadzającym się podważenia ustalonego do okresu posiadania broni bez wymaganego zezwolenia przez oskarżonego, skarżący nie wskazał w rewizji innych elementów podmiotowo-przedmiotowych czynu, które wykluczałyby uznanie go jako zawierającego znikomą ładunek społeczny niebezpieczeństwa. W niniejszej sprawie nie można tracić z pola widzenia tego, że oskarżony stał się "posiadaczem broni" przypadkowo, gdyż przyjął ją od swego krewnego, legitymującego się większym doświadczeniem życiowym. Nie było również obojętne to, że pobudki działania oskarżonego nie należały do katalogu szczególnie nagannych, skoro się zważy, iż nie planował on jej użycia w celach przestępnych. W końcu, zachowanie oskarżonego w opisanej sytuacji nie zagrażało porządkowi prawnemu w sposób szczególny, gdyż broń została ukryta i z tej przyczyny nie mogła być wykorzystana przez inne osoby.

Tak więc zespół elementów podmiotowo-przedmiotowych czynu uzasadnił jego ocenę jako znamionującego się znikomym stopniem społeczny niebezpieczeństwa w rozumieniu art. 26 § 1 k.k. i dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

**20628**